

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๖๔๒/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๖ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลแพ่ง

หมายเลขดำที่ พ.๙๘๙/๒๕๖๑

ระหว่าง

บริษัทเมอร์เซเดส – เบนซ์ ลีสซิ่ง (ประเทศไทย) จำกัด โจทก์

บริษัท เจ แอนด์ ซี อินเตอร์เนชั่นแนล ดีเวลลอปเม้นท์ กรุ๊ป จำกัด ที่ ๑
กับพวกรวม ๒ คน จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีวัตถุประสงค์ในการจำหน่ายรถยนต์และให้เช่ารถยนต์ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่ารถยนต์ ยี่ห้อเมอร์เซเดส – เบนซ์ แบบ เอส ๓๐๐ บลูเทค ไฮบริด จากโจทก์ ตกลงผ่อนชำระค่าเช่าเป็นงวดรายเดือน มีจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ ภายหลังทำสัญญาจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระค่าเช่า โจทก์มีหนังสือทวงถามและบอกเลิกสัญญาแล้ว ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันส่งมอบรถยนต์คืนโจทก์ หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนและชำระค่าขาดประโยชน์แก่โจทก์

จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้คดีหลายประการและให้การว่า คดีนี้เป็นคดีผู้บริโภคมอง
ขอให้ยกฟ้อง

ศาลแพ่งส่งคดีให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓
คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค

ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ โจทก์อ้างตามคำฟ้องว่า โจทก์ประกอบกิจการให้เช่าและให้จำเลยที่ ๑ เช่ารถยนต์โดยเรียกค่าเช่าเป็นค่าตอบแทนตามทางการค้าปกติของตน ซึ่งตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ การซื้อและขาย หมายความว่ารวมถึงการเช่าและให้เช่าด้วย โจทก์ซึ่งเป็นผู้ให้เช่าจึงอยู่ในฐานะเป็นผู้ขายและผู้ประกอบธุรกิจ ส่วนจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้เช่านั้น เห็นว่า จำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อประกอบการค้าแสวงหากำไรโดยประกอบกิจการค้าอสังหาริมทรัพย์ มีจำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการ พุทธิการณ์สื่อแสดงว่าจำเลยที่ ๑ เช่ารถยนต์เพื่อใช้ในกิจการของตนอันเป็นการแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจจากรถยนต์ที่เช่า จำเลยที่ ๑ จึงมิใช่ผู้บริโภค แต่อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ในมูลสัญญาเช่าโดยให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันจึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

รองประธานศาลฎีกา ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่ง
ประธานศาลอุทธรณ์